

valgt af Regeringen og 1 valgt af vedkommende Amts- eller Byraad, efter som Ekspropriationen finder Sted paa Landet eller i en Bykommune. Jeg tror, at man maa sige, at Statens og Kommunens Interesser ere meget godt varetagne, medens Lodsejernes maaske turde være mindre godt varetagne. Da det i alle Tilfælde vil blive enten Staten eller Kommunen, der vil købe og derfor er interesseret i at købe til en saa rimelig Pris, som de overhovedet kunne faa det for, bliver det her i Virkeligheden udelukkende Køberne, der bestemme Købesummen. Med Hensyn til Ekspropriationer til Jernbaneanlæg er Forholdet et ganske andet, idet Kommunerne jo her vælge de 2 Medlemmer, som i denne Egenskab maa siges at varetage Lodsejernes Interesser under Ekspropriationen og Taksationen. Jeg vil derfor meget henstille, at man tog under Overvejelse at ændre noget i det af den højtærede Forsvarsminister foreslaaede med Hensyn til Kommissionens Sammensætning.

Endvidere er der her foreslaaet, at Ekspropriationskommissionen først foretager selve Bedømmelsen af Arealerne o. s. v. og dernæst, at den tillige fastsætter den Lodsejerne tilkommende Erstatning. Jeg maa gaa ud fra, at naar det siges saaledes i Lovforslaget, har det været Meningen, at disse 3 Mænd ogsaa endeligt fastsætte Betalingen, saa at der ikke er nogen Appel for vedkommende Lodsejere. Jeg vil derfor henstille, at Kommissionen noget udvides og forandres, maaske noget i Overensstemmelse med Loven af 12. April 1889, efter hvilken Lodsejerne under Ledelse af Kommissarius have Ret til at vælge 2 Mænd til Taksationskommissionen, dog at de ikke vælges af Lodsejernes egen Midte, men Lodsejerne have altsaa Lov til at vælge 2 Mænd til Deltagelse i Værdiansættelsen. Om vi skulle følge det ene eller det andet, maa kunne afgøres ved en Udvalgsbehandling. Jeg tillader mig at henstille dette til nærmere Overvejelse, idet jeg meget vil anmode om, at dette Lovforslag fremmes saa hurtigt som muligt. Selv om det undergives en Udvalgsbehandling, maa denne kunne gøres saa hurtig, at Lovforslaget ikke derved skal lide et særligt Ophold her i dette høje Ting. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale, at Lovforslaget nyder videre Fremme.

J. Pedersen: De Eksempler, som den ærede sidste Taler (Tvede) anførte, fra Helsingør paa, hvorledes Priserne stile sig, naar der er Tale om, at det offentlige skal overtage nogle Arealer, begrundes, synes jeg, tilstrækkeligt, Fremkomsten af dette Forslag. Thi der er ingen Mening i, at Lodsejerne skulle have Lov til ganske unaturligt at opkræve Priserne, naar det offentlige har Brug for deres Jord. Naar Staten har Brug for Arealer enten til civilt eller militært Øjemed, maa Staten ogsaa skaffe sig Adgang til at faa dem til den Værdi, som de virkelig have, og ikke til en stor Overpris. Nu har den højtærede Minister ikke nøjedes med at fremsætte et Ekspropriationsforslag, der alene tager Sigte paa Forholdene ved Teglstup Hegn og maaske ogsaa Forholdene oppe ved Limfjorden, men har givet det en mere almindelig Anvendelse, saaledes at denne Lov skulde kunne bruges i alle fremtidige Tilfælde, hvor Militæretaten maatte have Brug for Arealer og ikke er i Stand til at skaffe sig dem til en rimelig Pris ved en mindelig Overenskomst. Og dette at give Loven en almindelig Anvendelse synes jeg heller ikke, der i og for sig kan være noget at indvende imod. Men det ærede Medlem, der nu talte, har naturligvis Ret i, at man maa være opmærksom paa, at Loven ogsaa er fyldestgørende ikke alene i den Retning, at det offentlige er i Stand til at skaffe sig de Arealer, det behøver, til en rimelig Pris, men at det offentlige ogsaa kommer til at betale en for Sælgerne rimelig Pris, saa at Sælgernes Interesse ogsaa varetages. Det første, der faldt mig i Øjnene, da jeg saa paa dette Lovforslag, var, at denne Kommission er noget faatallig, idet den kun bestaar af 3 Medlemmer, af hvilke det ene udnævnes af Kongen, det andet af Ministeriet, det tredje af vedkommende Kommune, enten Amts- eller Købstadkommune. Det Medlem, som udnævnes af Kongen, udnævnes selvfølgelig efter Indstilling af Ministeriet og paa Ministeriets Ansvar, og der er altsaa i Realiteten ikke nogen Forskel paa dette Medlem og det Medlem, Ministeriet direkte udnævner. For saa vidt det skulde være Meningen, at denne, som det maa erkendes, ret ensidigt sammensatte Kommission skulde, som det hedder i § 2, tillige fastsætte Erstatningen, uden at